

[Erik Eriksen.]

lade de sanerende foranstaltninger indgå i pristalsgrundlaget. Her tyngede fortiden meget hårdt, men alligevel lykkedes det at komme frem til et kompromis, hvorved omsætningsafgiften undgår at virke ind på julipristallet, og således at skatterne udgår af beregningsgrundlaget fra og med april næste år. Jeg mener at måtte sige, at i den givne situation finder jeg, at dette er et acceptabelt kompromis, fordi vi dog med virkning fra 1. april 1963 har vundet sejr for den sunde fornuft. Det mener jeg vi gensidig skal lykønske hinanden med.

I saneringen af økonomien må omsætningsafgiften naturligvis spille en fremtrædende rolle, for det må erkendes, at vi ikke kan klare os uden en både omfattende og hurtig afsvækkelse af købekraftens pres. Det første fornødne for os måtte derfor blive at sikre, at det øgede skatteprovenu ikke, således som det er sket mange gange tidligere, kom til at danne grundlag for en ny forøgelse af det offentliges udgifter. Derfor anser jeg det for meget vigtigt, at omsætningsafgiftens provenu endegyldigt afskrives på statens reguleringskonto i nationalbanken. Med den store vægt, vi fra venstres side måtte lægge på byggesektoren som en væsentlig årsag til vore vanskeligheder, siger det sig selv, at vi er gået ind for tilbageholdenhed på dette punkt. Jeg skal ikke sige mere herom.

Om et øjeblik får venstres skattelovsordfører ordet, og jeg skal derfor ikke komme ind på forligets fiskale sider. Jeg vil dog gerne understrege, at den enighed, der er opnået om at lægge loft over de offentlige udgifter og om at anvende indtægterne fra omsætningsskatten i næste finansår til nedsættelse af de direkte skatter, er i nøjeste overensstemmelse med den politik, som jeg og andre har forfægtet gennem flere år. Der vil herigennem blive givet en kontant opmuntring til virkelyst og opsparring.

Som jeg allerede har antydnet, holdt det hårdt på boligområdet, og fremskridtet blev heller ikke ret stort, men vi fik dog, som jeg tidligere har udtrykt det, prikket hul på det nuværende system, og jeg tror, det vil vise sig at være så betydningsfuldt, at en samlet løsning på dette område vil blive uundgåelig.

Medens forhandlingerne om disse foranstaltninger stod på, blev der også på andre områder truffet vigtige afgørelser. Jeg tænker her på forsvaret og landbruget.

På forsvarets område blev regeringen jo på en måde sat i gabestokken, fordi de amerikanske tilskud til militæranskaffelser vil blive reduceret. Vi kan altså ikke længere køre på halv fribillet, hvad der åbenbart er faldet nogen for brystet. Jeg anerkender imidlertid, at det er lykkedes at vinde den samlede regerings forståelse for en udfyldelse af de rammer, der blev udstukket ved det firkanterede forsvarsforlig i 1960. Jeg er fuldt ud klar over, at det må volde vanskeligheder for de radikale ledere at slæbe partiets militærpolitik ind i dette århundrede. Det er jo et stort spænd af år, partiet er kommet bagefter. Udviklingen har især efter anden verdenskrig bevæget sig med hastige skridt, og kun det radikale parti har stået stille. Jeg kan ikke lade være med at konstatere, at den højtærede handelsminister, hr. Baunsgaard, på et radikalt møde i stærke ord udtalte sig imod en udfyldning af rammerne. Det er slet ikke til at forstå, at det er den selvsamme mand, der på et radikalt landsmøde kort tid efter fremlagde forslag om en udtalelse, der gik ind for just det, han få dage i forvejen var gået imod. Men nok med det, jeg skal ikke drille i denne situation.

På landbrugets område gør der sig jo det mærkelige og beklagelige gældende, at erhvervet er hårdt klemt mellem utilstrækkelige afsætningsmuligheder på eksportmarkederne og de stadig stigende omkostninger. Endnu kan vi ikke danne os et klart billede af den landbrugspolitik, som bliver fællesmarkedets. Men vi har vist lov til at regne med, at vilkårene for, hvad jeg vil kalde det effektive danske landbrug, ikke bliver ringere end nu; jeg vil endda tillade mig at mene, at de bliver adskilligt bedre. Alligevel må vi jo i overgangstiden — det drejer sig om op imod 8 år — være villige til at skærme erhvervet mod de midlertidige vanskeligheder, som påføres det udefra. Men samtidig vil jeg gerne understrege, at jeg anser det for såre vigtigt, at bistanden lægges til rette på en sådan måde, at landbruget får de bedst tænkelige betingelser for at kunne klare sig i fællesmarkedet. Jeg tror, at dette synspunkt vil vise sig at